

dette Forslag kan anbefales, selv om man maa indrømme, at der altid kan siges noget for en saadan Bestemmelse.

Jeg skal slutte med at sige, at naar nu dette Forslag foreligger, som det blev enstemmigt vedtaget i 1901 med Bestemmelsen om Løsgængerer og om Lægernes Stilling — og det vil jeg fremhæve i Anledning af, at det bliver fremstillet som noget nyt, som noget, den højtærede Justitsminister har fundet paa, som man ligesom er bleven overrumplet af, og som er blevet trumfet igennem her i Tinget —, og naar det nu foreligger i den Skikkelse, hvori det er vedtaget af det andet Ting, maa jeg meget fraraade at komme ind paa Realitetsændringer.

Justitsministeren (Alberti): Den ærede Ordfører har fuldkommen Ret i, at det Ændringsforslag, som jeg har stillet, tilsigter at rette en Trykfejl. Det er vistnok oftere sket, at Trykfejl, som ere opstaaede i Lovforslag under deres Behandling i Rigsdagen, ere blevne rettede uden videre som tilfældige Fejl. Men da den Trykfejl, der her foreligger, allerede forelaa i Lovforslaget, da det blev forelagt i Landstinget i sidste Efteraar, har jeg ment, det ikke kunde gaa an at gøre et Forsøg paa at faa Trykfejlen rettet paa anden Maade end ved et Ændringsforslag.

Det Ændringsforslag, som er blevet stillet af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Schmidt), skal jeg fraraade Tinget at vedtage. Naar jeg ved 2den Behandling udtalte mig mod de forskellige da foreliggende Ændringsforslag, var det paa ingen Maade af Frygt for, at det skulde volde Vanskeligheder for Lovens Gang oppe i det andet høje Ting, om der blev vedtaget Ændringsforslag, paa ingen Maade, noget saadant har jeg aldrig gjort gældende. Det har den ærede Ordfører for den Sags Skyld heller ikke. Men det, som jeg gjorde gældende til Bekæmpelse af de den Gang fremsatte Ændringsforslag, var, at jeg ikke kunde anse nogen af disse Ændringer for at være Forbedringer af Lovforslaget. Ganske det samme gælder det Ændringsforslag, som er til Behandling her i Dag. Heller ikke dette kan jeg anse for en Forbedring af Lovforslaget. Var det det, vilde jeg gerne række Haand til, at man kom ind paa en Forhandling derom, om end det er paa et vel sent Tidspunkt.

Men jeg anser, som sagt, ikke Forslaget for at være en Forbedring af Lovforslaget. Først og fremmest, fordi det er min Mening, at hvis Ændringsforslaget vedtages, vil det kun kunne have til Følge, at man i de 6 Aar, hvori dette Middel maa anvendes, og Løsgængeriloven staaar til Raadighed, maatte komme til at gaa langt strengere frem og benytte Bestemmelsen i meget videre Omfang imod de Kvinder, der drive Utugt som Erhverv, for i Løbet af disse 6 Aar at tvinge dem over i andre Livsstillinger, i andre Erhverv i alt Fald, i saa stort Omfang som muligt. Jeg mener nu, at man bør gaa saa mildt og saa lempeligt frem som muligt, og allerede af den Grund kan jeg ikke slutte mig til dette Ændringsforslag. Men ogsaa af en anden Grund mener jeg, at Ændringsforslaget er forfejlet. Der er nemlig ikke nogen som helst Tvivl om, at om 6 Aar vil der i lige saa høj Grad eller i alt Fald i næsten ligesaa høj Grad som nu være Brug for Midler til at forhindre den erhvervsmæssige Utugt i at brede sig ud over alle Grænser, saa at der fremkommer de utaaelige og ulidelige Tilstande i Samfundet, som jeg tidligere ved denne Sags Behandling har haft Lejlighed til at udmale, og som jeg derfor ikke i Dag skal komme ind paa.

Jeg skal derfor paa det mest indtrængende tilraade det høje Ting at forkaste det Ændringsforslag, der er stillet af de to ærede Medlemmer.

Borgbjerg: Det ærede Medlem for Nykøbing F. (K. Bjerre) gjorde den Bemærkning, at fordi der her var blevet vedtaget en redaktionel Ændring, var der ingen Grund til at antage, at Landstinget skulde fravige det Standpunkt, det for nylig har indtaget ved Sagens 3die Behandling. Jeg vil dog dertil sige, at det plejer ikke at være saadan, at naar det ene Ting sender et Lovforslag ned til det andet Ting, er det et Ultimatum. Det er første Gang i en 4—5—6 Aar, at et saadant Forslag er kommet ned fra det andet Ting hertil. Det er blevet forelagt der oppe og er nu naaet hertil. Der er da ingen Grund til at opfatte dette som et Ultimatum, saa meget mindre som der var megen Strid i det andet Ting om denne Sag. Der var et meget stort Mindretal, som stemte imod og som havde søgt at faa Ændringer ind, men hvem det ikke var lykkedes at gennemføre dem, og som derfor endte med at stemme mod Loven. Det var ganske vist ud fra andre Synspunkter end mine,